

Arrest

nr. 225 137 van 23 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 6 april 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 1991 dient verzoeker een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister neemt op 17 januari 1992 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend verzoek tot heronderzoek in. Na advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt op 9 november 1992 dit dringend verzoek tot heronderzoek verworpen.

Op 26 januari 1993 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 mei 1993 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Na advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt op 27 september 1994 het dringend verzoek tot heronderzoek verworpen.

Op 23 maart 2004 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 29 juni 2004 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 16 augustus 2004 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 oktober 2005 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 6 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 mei 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 17 juni 2008 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 18 750 van 18 november 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 20 augustus 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen. Bij arrest nr. 21 266 van 9 januari 2009 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 4 februari 2009 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 26 498 van 27 april 2009 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 4546 van 9 juni 2009 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 24 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 november 2009 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 29 april 2010 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 25 mei 2010 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Op 28 mei 2010 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest nr. 46 142 van 9 juli 2010 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 24 augustus 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 februari 2009 onontvankelijk verklaard.

Verzoeker wordt bij vonnis met nummer 532 van 26 januari 2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens diverse winkeldiefstallen.

Verzoeker wordt bij vonnis met nummer 1476 van 10 maart 2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens brandstichting.

Op 4 mei 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 februari 2009 ongegrond bevonden en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 15 november 2012 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissingen. Op 30 november 2012 worden deze beslissingen ingetrokken. Bij arrest nr. 97 137 van 14 februari 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 10 september 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 februari 2009 ongegrond bevonden.

Op 25 september 2013 wordt de beslissing van 10 september 2013 ingetrokken.

Op 2 oktober 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 februari 2009 ongegrond bevonden.

Op 7 oktober 2013 wordt de beslissing van 10 september 2013 ingetrokken. Dit schrijven vervangt het schrijven van 25 september 2013.

Op 9 oktober 2013 wordt de beslissing van 2 oktober 2013 ingetrokken.

Op 9 oktober 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 februari 2009 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 121 576 van 27 maart 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. Bij arrest nr. 230.766 van 2 april 2015 vernietigt de Raad van State dit arrest.

Bij arrest nr. 153 885 van 5 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 10 september 2013.

Bij arrest nr. 154 427 van 14 oktober 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 9 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt bevonden.

Op 31 december 2013 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 157 379 van 30 november 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 24 november 2017 wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

Op 12 maart 2019 wordt een beslissing genomen dat het bewijs van inschrijving van het vreemdelingenregister mag niet langer verlengd worden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 232 256.

Op 12 maart 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam + voornaam: J. S. (...)

Alias: J. S. (...)

geboortedatum: (...).1967

geboorteplaats: C. B. (...)

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 18/12/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 12/03/2019.

(…)“

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M.3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid niet verlengd. Deze beslissing dateert van 12 maart 2019.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoeker.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

De vermelding in de bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze weer dat de medische situatie van verzoeker in overweging werd genomen, laat staan waarom de medische situatie van verzoeker niet zou zijn weerhouden als een relevant element bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 EVRM;*
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 1 t.e.m. 3 van de Wet dd. 29.07.1991.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat nog een beroep tot nietigverklaring hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot weigering van verlenging van het BIVR. In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand bij het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing niet dienstig kan bekritisieren onder verwijzing naar het feit dat nog een beroep tot nietigverklaring hangende zou zijn tegen de beslissing van 26.02.2019 houdende de weigering van verlenging van het BIVR. Laatstgenoemde beslissing moet immers rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht, tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

Kritiek dewelke gestoeld is op de gebeurlijke nietigverklaring van een andere beslissing is volstrekt hypothetisch en kan aldus niet worden aangenomen.

Voorts laat verweerder gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar medische situatie. Door de verzoekende partij wordt immers zelf uitdrukkelijk gewezen op het feit dat in de stukken van het administratief dossier tevens een beslissing steekt waarbij werd vastgesteld dat de verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden verlengd.

Verweerder benadrukt dat aldus vaststaat dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt niet langer een bezwaar kan worden weerhouden voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Er valt niet goed in te zien op welke wijze nog meer rekening had moeten worden gehouden met de aangevoerde gezondheidssituatie.

In de mate de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, repliceert verweerder dat voormelde bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de gezondheidssituatie van de verzoekende partij op gedegen wijze heeft beoordeeld onmiddellijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“Verzoekster voert aan dat in de tweede bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar medische toestand. Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat het bestreden bevel op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis werd gebracht als de beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissingen werden ook op dezelfde dag genomen. Hieruit blijkt dat de verwerende partij heeft gewacht om een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster te geven, tot de aanvraag om medische regularisatie werd onderzocht. Uit de stukken van het dossier en uit de omstandigheid dat het bevel en de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van dezelfde datum zijn, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische situatie van verzoekster. Haar aanvraag in dit verband werd eerst onderzocht, waarna pas werd beslist tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijgevolg dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster. Dat dit niet als dusdanig wordt vermeld in het bevel, houdt in casu geen schending in van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aangezien verzoekster op hetzelfde moment kennis kreeg van de beslissing over haar medische regularisatieaanvraag, uitgaande van hetzelfde bestuur. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden

aangenomen, evenmin als de schending van de formele motiveringsplicht.” (R.v.V. nr. nr. 169 792 van 14 juni 2016)

En ook:

“Voorts wijzen de verzoekende partijen op de gezondheidssituatie van de eerste verzoekster, die erg verontrustend is, maar volgens hen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris buiten beschouwing werd gelaten. Zij verwijzen naar hun aanvraag van 21 december 2009 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de ongegrondheidsbeslissing die daarop volgde en werpen op dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekster sindsdien verslechterd is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 17 november 2011 de genoemde regularisatieaanvraag, na een medisch advies van een arts-attaché, ontvankelijk, doch ongegrond wordt bevonden. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Raad bij arrest nr. 76 325 van 29 februari 2012 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verwerpt. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekster geen rekening werd gehouden. Voor zover zij stellen dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekster sindsdien verslechterd is, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien niet – en de verzoekende partijen voeren ook niet aan – dat de eerste verzoekster omwille van haar verslechterde gezondheidstoestand een nieuwe aanvraag om medische regularisatie bij het bestuur heeft ingediend. Aldus kunnen de verzoekende partijen niet dienstig aanvoeren dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekster.” (R.v.V. nr. 174.387 dd. 09.09.2016)

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een algemene bepaling is, dewelke een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Minister, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, inzonderheid gelet op het feit dat op 12.03.2019 ook reeds besloten werd tot de weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij voert nog aan dat de finaliteit van de bestreden beslissing fundamenteel anders zou zijn dan het al dan niet toekennen van legaal verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch zij blijft vervolgens volkomen in gebreke om welke reden de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou kunnen steunen op de bevindingen van de artsadviseur.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Inzake het eerste onderdeel van het middel wordt opgemerkt dat het beroep tegen de beslissing van 12 maart 2019 waarbij de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer wordt toegestaan, werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 225 136 van 23 augustus 2019, zodat er geen grond is voor verzoekers redenering.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, gezien de verlengingsaanvraag voor de machtiging tot verblijf die voordien was toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd op 12 maart 2019.

Verzoeker voert aan dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening moest houden met de gezondheidstoestand van verzoeker en dat dit *in casu* niet is gebeurd. Er wordt volgens verzoeker geen motivering hieromtrent opgenomen in de bestreden beslissing. Een verwijzing naar de beslissing tot weigering van verlenging van de toegestane machtiging volstaat volgens verzoeker niet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 6 maart 2019 waarin het volgende wordt vermeld:

“Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleven

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind

NVT

3. Gezondheidstoestand

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 07/03/2019”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van huidig bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker in het licht van de voorschriften van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het

verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk. Volledigheidshalve wordt ook verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 13 VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL*

1. De rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing wordt door verweerder gezocht in artikel 13, §3, 2° Vreemdelingenwet (zie stuk 1).

Artikel 13, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt evenwel: “De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd”.

Door verzoeker werd op 24 februari 2009 een aanvraag ingediend (aangevraagd) op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Verzoeker verkreeg op 24 november 2017 een verblijf toegekend.

Verzoeker werd, gelet op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, gemachtigd tot een verblijf. Gelet op artikel 13, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, diende verweerder een verblijfsrecht van onbeperkte duur te verstrekken.

De aanvraag tot machtiging van verblijf werd immers ingediend op 24 februari 2009.

De periode van vijf jaar neemt een aanvang vanaf de aanvraag tot machtiging van verblijf en niet vanaf de toekenning ervan (“De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd”).

Verweerder kon derhalve niet verzoeken dat verzoeker een verlenging zou indienen tot de machtiging tot voorlopig verblijf, aangezien verzoeker diende toegelaten te worden tot een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Verweerder kon derhalve evenmin beslissen om het BIVR niet langer te verlengen, aangezien verzoeker een verblijf toekomt van onbeperkte duur.

Aan een vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan slechts krachtens artikel 13, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet in bepaalde gevallen een einde worden gesteld aan zijn verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft enkel het geval waarbij het verblijf werd toegekend voor beperkte duur, hetgeen ten onrechte het geval was voor verzoeker (“§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België”).

Derhalve kon de verwerende partij op basis van artikel 13, §3, 2° Vreemdelingenwet (de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing) geen bevel geven om het grondgebied te verlaten aangezien aan verzoeker een verblijf van onbeperkte duur toekomt.

De gemachtigde handelt hierom onzorgvuldig en in strijd met artikel 13 van de Vreemdelingenwet.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 13 van de Vreemdelingenwet;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, daar artikel 13 §1, 2de lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de machtiging verleend op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet van onbepaalde duur wordt, vijf jaar na de indiening van de aanvraag.

Voormeld artikel stelt :

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.”

Voormeld artikel bepaalt uitdrukkelijk dat een machtiging tot verblijf van beperkte duur op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van onbeperkte duur wordt bij het verstrijken van vijf jaar na de aanvraag.

Uit letterlijke lezing van voormeld artikel blijkt ontegensprekelijk dat er slechts een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur kan bekomen worden als de vreemdeling eerst een verblijfsrecht van beperkte duur had.

Dit artikel bepaalt niet dat een vreemdeling onmiddellijk een onbeperkt verblijfsrecht kan hebben, zonder dat de vreemdeling eerst een verblijfsrecht van beperkte duur heeft gekregen.

Bijgevolg kan verzoekende partij niet louter voorhouden dat hij recht heeft op een verblijfsrecht van onbeperkte duur, gezien de aanvraag dateert van 24.02.2009 zonder dat aan haar eerst een verblijfsrecht van beperkte duur werd toegekend.

In dit kader wijs verweerder erop dat verzoeker op 24.11.2017 gemachtigd werd tot een verblijf van één jaar.

Verzoekende partij kan niet zonder meer voorhouden dat aan haar onmiddellijk een verblijfsrecht van onbeperkte duur diende te worden afgegeven, gezien de aanvraag dateert van 2009.

Terwijl artikel 13, §1, 2e lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat er slechts een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur kan bekomen worden als de vreemdeling eerst een verblijfsrecht van beperkte duur had.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Het tweede middel van verzoeker betreft een kritiek op de beslissing van 12 maart 2019 waarbij de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer wordt toegestaan. Dit is niet de bestreden beslissing. In de mate waarin het tweede middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing, is het onontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoeker een gelijkaardig middel heeft aangevoerd in zijn beroep tegen de hierboven vermelde beslissing van 12 maart 2019. Dit middel wordt besproken in het arrest van de Raad nr. 225 136 van 23 augustus 2019.

3.2.3.2. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker eigenlijk gemachtigd moest worden tot een onbeperkt verblijf en er dus geen beëindiging van zijn verblijf met een bevel mogelijk was.

Artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

De bestreden beslissing vermeldt als rechtsgrond artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. *In casu* kon wel degelijk toepassing worden gemaakt van deze bepaling. Verzoeker was sinds 24 november 2017 gemachtigd tot een beperkt verblijf ingevolge artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de verwerende partij stelde vast dat dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, namelijk dat de verlenging van het beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer werd toegestaan.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op 24 november 2017 of op het ogenblik van de weigering tot verlenging van het beperkt verblijf, eigenlijk moest worden gemachtigd tot een onbeperkt verblijf, betreft dit kritiek die niet gericht is tegen de bestreden beslissing maar tegen de beslissing van 12 maart 2012 waarbij de verlenging van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer wordt toegestaan. Kritiek die niet gericht is tegen de bestreden beslissing is onontvankelijk.

Een schending van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

1. Verzoeker verkreeg op een verblijf toegekend. Hij werd, gelet op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Door verzoeker werd, op verzoek van verweerder, verzocht tot verlenging van de machtiging tot verblijf (ondanks artikel 13, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2019 werd er een advies geformuleerd door de arts-adviseur, waarna op 12 maart 2019 door de verwerende partij werd beslist om BIVR niet langer te verlengen.

Op 12 maart 2019 verkreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13, omwille van deze beslissing: “de aanvraag die op datum van 18/12/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 12/03/2019”.

Door de verzoekende partij werd tegen de beslissing van 12 maart 2019 een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend, aangezien deze beslissing is gebaseerd op een foutief onderzoek naar de aandoening van de heer J. S. en een foutieve beoordeling maakt over de beschikbare en toegankelijke zorg in India. De verzoekende partij verwijst naar de argumentatie die aldaar werd aangehaald.

2. Verzoeker verkreeg echter een bevel om het grondgebied te verlaten en zou dienen terug te keren naar India, ondanks de afwezigheid van de noodzakelijke zorgen en opvolging in dit land voor de medische problematiek van verzoeker.

Zelfs zonder rekening te houden met bovenvermeld beroep, blijkt niet dat, bij het nemen van de verwijderingsmaatregel (de *in casu* bestreden beslissing) afdoende rekening werd gehouden met de medische situatie van verzoeker.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de

betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Door de verwerende partij werd de medische situatie van verzoeker niet afdoende overwogen alvorens een verwijderingsmaatregel heeft opgelegd.

Verzoeker wijst op zijn actuele medische situatie (zie stuk 3).

Verzoeker heeft te kampen met een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder:

- HIV/aids sinds 2007 met cryptococconmeningitis in 2007 en peritoneale tuberculose in 2008;
- Chronische hepatitis B infectie;
- Levercirrose (verharding/verlittekening van de lever) ten gevolge van de hepatitis B infectie;
- Ziekte van Kahler sinds 2010;
- Arteriële hypertensie;
- Avasculaire necrose.

Verzoeker heeft nood aan een uitgebreide medicamenteuze behandeling (zie stuk 3). De voorziene behandeling dient dagelijks te worden gevolgd en dit levenslang (zie stuk 3).

Deze noodzakelijke medicatie én behandeling is niet beschikbaar en toegankelijk in India, minstens werd dit onvoldoende onderzocht door de arts-adviseur in zijn advies van 7 maart 2019.

De toestand van verzoeker vereist inderdaad ook een doorgedreven opvolging. In het standaard medisch getuigschrift wordt onder meer aangehaald dat stabilisering van de situatie van verzoeker mogelijk is "indien er kan ingestaan worden voor betaalbare, bereikbare, en kwalitatief voldoende hoogstaande gezondheidszorg". De behandelend arts vervolgt: "zelfs bij adequate behandeling is er een reëel risico op het optreden van korte en lange termijn bijwerkingen van de medicatie, en van resistentie tegen de gebruikte medicijnen. Dit vereist continue monitoring van deze patiënt" (stuk 3, punt E van het standaard medisch getuigschrift). De continue monitoring (opvolging) is derhalve noodzakelijk geacht door de behandelend arts omwille van bovenvermelde redenen.

Het zijn deze elementen die zich verzetten tegen een verwijderingsmaatregel die werd genomen door de gemachtigde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 EVRM;
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening is gehouden met het feit dat een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen. Terwijl de verzoekende partij opnieuw de kritiek herhaalt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde Minister op 12.03.2019 besloot dat het BIVR van de verzoekende partij niet langer mocht worden verlengd, gelet op het feit dat er vanuit medisch standpunt niet langer bezwaar bestond tegen een terugkeer naar India.

Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België : 1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft; 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op

het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden om tot verblijf in het Rijk te worden toegelaten, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing te nemen.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

De verwijzing naar het ingediende annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigering tot verlenging van het BIVR is volstrekt niet van aard afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, nu het betreffende beroep tot nietigverklaring geen schorsende werking heeft.

Verweerder verduidelijkt dat de genoemde beslissing dd.12.03.2019, houdende de weigering van verlenging van het BIVR, bijgevolg rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p ; en a contrario : art. 39/79 van de vreemdelingenwet).

Voorts meent de verzoekende partij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te kunnen inroepen, omdat geen rekening werd gehouden met de medische problematiek en met de noodzaak aan een aangepaste behandeling in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat door de arts-adviseur op 07.03.2019 evenwel uitdrukkelijk werd geadviseerd dat de aangepaste behandeling voor de verzoekende partij beschikbaar én toegankelijk is in het land van herkomst en er aldus vanuit medisch standpunt niet langer bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, kan de verzoekende partij op heden bezwaarlijk voorhouden dat er sprake zou zijn van “belangrijke en duidelijke medische tegenindicaties tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel”.

Terwijl de beschouwingen uit het eerste middel kunnen worden herhaald, voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt nog vast dat de verzoekende partij in haar tweede middel relatief uitgebreid ingaat op haar medische situatie en de reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, doch hiermee beoogt zij kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar dossier overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waaromtrent inmiddels evenwel reeds een weigeringsbeslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de door verzoekende partij gevraagde beoordeling uiteraard niet maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij voert een schending aan van artikel 3 EVRM, dewelke evenwel integraal gestoeld is op de hypothetische situatie dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegrondheidsbeslissing 9ter zou vernietigen.

Dergelijke hypothetische beschouwingen kunnen uiteraard niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Terwijl hoe dan ook moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen maatregel van gedwongen verwijdering behelst, zodat niet dienstig kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zal hebben, nu de verzoekende partij op basis van huidige bestreden beslissing niet gedwongen kan worden verwijderd naar het land van herkomst.

De verzoekende partij haar kritiek mist hoe dan ook grondslag, daar waar zij de mening lijkt toegedaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing opnieuw een onderzoek naar haar gezondheidstoestand had moeten voeren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat onmiddellijk voorafgaand aan de bestreden beslissing een individueel onderzoek werd verricht door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, zodat de kritiek met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet grondslag mist.

Terwijl andermaal dient te worden benadrukt dat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM evenmin kan worden aangenomen, nu door de arts-adviseur reeds werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, vermits de noodzakelijke zorgen aldaar beschikbaar én toegankelijk zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. Inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.3.2. Verzoeker voert aan dat de beslissing van 12 maart 2019 tot het niet verlengen van de machtiging tot beperkt verblijf, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, steunt op een foutieve beoordeling en dat hij een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing. De Raad merkt op dat dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 225 136 van 23 augustus 2019. Verzoekers kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing en er wordt opgemerkt dat in dit arrest werd vastgesteld dat de verwerende partij niet op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de nodige zorgen voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker kan dus niet op goede gronden stellen dat de noodzakelijke zorgen en opvolging voor hem afwezig zijn in India. Waar verzoeker als bijlage 3 bij huidig verzoekschrift een medisch attest voegt, wordt opgemerkt dat dit het standaard medisch getuigschrift betreft van 27 november 2018 dat werd voorgelegd in het kader van verzoekers aanvraag tot verlenging en dat dit attest werd besproken door de arts-adviseur in haar advies van 7 maart 2019.

De verwerende partij heeft bijgevolg de medische toestand van verzoeker grondig onderzocht vooraleer ze huidige verwijderingsmaatregel nam. Verzoekers kritiek kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker beweert dat hij niet kan terugkeren naar India omwille van zijn gezondheidstoestand. Zoals gesteld werd deze gezondheidstoestand grondig onderzocht, werd het beroep tegen de beslissing van 12 maart 2019 waarbij geweigerd werd de verblijfsmachtiging te verlengen, verworpen bij arrest van de Raad nr. 225 136 van 23 augustus 2019 en betreft het medisch getuigschrift van 27 november 2018 dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, hetzelfde getuigschrift dat werd gebruikt door de arts-adviseur in haar advies van 7 maart 2019. In dit advies werd vermeld dat verzoeker geen bewijs voorlegt dat hij niet in staat is om te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar India mogelijk is. Verzoeker brengt geen nieuwe medische elementen aan die dateren van na het getuigschrift van 27 november 2018.

In zijn arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM het volgende gesteld over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het moet gaan om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 183). Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Bovendien ligt de bewijslast in de eerste plaats bij de vreemdeling (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 186), die de nodige elementen moet aanreiken opdat een onderzoek kan worden gevoerd. Zoals hierboven gesteld, brengt verzoeker geen nieuwe elementen bij die dateren van na het reeds

onderzochte standaard medisch getuigschrift van 27 november 2018. Verzoeker brengt dus geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hij bij gebrek aan een toegankelijke behandeling in India zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL:

*- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op haar opgebouwd privéleven in België.

Verzoeker werd gemachtigd tot een legaal verblijf omwille van zijn medische situatie. Verzoeker wijst erop dat hij zich, omwille van zijn legaal verblijf, heeft kunnen integreren in de samenleving. Verzoeker verblijft in België sinds 1991. Door deze lange duurtijd kan worden geacht dat verzoeker zijn sociaal netwerk in België heeft uitgebouwd.

Verzoeker heeft hierdoor een beschermingswaardig privéleven tot stand gebracht, waarmee de gemachtigde dient rekening te houden. Dit geldt des te meer, aangezien verzoeker thans een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd terwijl hij voorheen werd gemachtigd tot een verblijf.

2. Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Hof dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder dergelijk concreet onderzoek heeft uitgevoerd.

Op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de periode dat verzoeker werd toegelaten tot een legaal verblijf in het Rijk en het door opgebouwde privéleven door zijn langdurig verblijf in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het blijkt niet dat een concrete afweging werd gemaakt betreffende de noodzakelijkheid en proportionaliteit van verzoekers verwijdering. Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Verweerder schendt in de bestreden beslissing tevens artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien dit artikel voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet worden gehouden het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit is in casu niet het geval, zoals hierboven beargumenteerd.”

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het vierde middel

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Het redelijkheidsbeginsel;
- De materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met het opgebouwde privéleven in België.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, herhaalt verweerder dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

De verzoekende partij verwijst in haar inleidend verzoekschrift uitsluitend naar haar integratie in het Rijk, doch zij brengt zelfs geen begin van bewijs bij dat zij alhier een beschermenswaardig gezins- of familieleven zou onderhouden.

Eén en ander wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie overigens ook uitdrukkelijk overwogen in de synthesenota, dewelke deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier en waarbij ook expliciet verwezen wordt naar de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als volgt:

“Gezins- en familieleven: betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hoger belang van het kind: nvt Gezondheidstoestand: de (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 21/02/2019”

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, laat verweerder nog het volgende gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij uitsluitend verwijst naar de sociale banden, dewelke zij zou hebben opgebouwd gedurende haar legaal verblijf van één jaar. Dergelijke sociale en/of zakelijke banden ressorteren evenwel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Zie ook:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te geven aan een vreemdeling, dewelke zich langer in het Rijk bevindt dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het opgebouwde privéleven in het Rijk. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken werd, blijkt dat de verzoekende partij op basis van medische redenen het verblijf in België verkreeg, waarna door de arts-adviseur en de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie evenwel werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar meer bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

De verblijfstitel van de verzoekende partij werd aldus niet verlengd, zodat de verzoekende partij niet langer over verblijfsrecht in het Rijk beschikt. In de gegeven omstandigheden is het niet onredelijk, noch disproportioneel een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te geven.

Aangaande de schending van het privéleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van voldoende hechte relaties in het Rijk, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in het land van oorsprong een privéleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.4.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) houdt een gelijkaardige bepaling in.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3.4.3.2. Verzoeker voert aan dat hij werd gemachtigd tot een legaal verblijf omwille van zijn medische situatie, dat hij zich omwille van zijn legaal verblijf heeft kunnen integreren in de samenleving, dat hij in België verblijft sinds 1991 en door deze lange duurtijd geacht kan worden zijn sociaal netwerk hier te hebben uitgebouwd. Verzoeker stelt dat hij hierdoor een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd waarmee rekening moest worden gehouden. Verzoeker stelt dat dit echter niet blijkt uit de bestreden beslissing, er werd geen onderzoek gevoerd en er werd geen rekening gehouden met de periode waarin verzoeker werd toegelaten tot een legaal verblijf. Er werd volgens verzoeker dus geen zorgvuldig onderzoek gevoerd aangaande artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over zijn privéleven en dat in dit verband geen onderzoek werd uitgevoerd, wordt opgemerkt dat zich in het administratief dossier een synthesesnota bevindt van 6 maart 2019. In deze synthesesnota wordt het volgende vermeld:

*"Historiek regularisatieprocedure RP
24/02/2009 Aanvraag 9ter medisch
24/11/2017 Toekenning tijdelijke BIVR
18/12/2018 Aanvraag verlenging BIVR
(...)*

Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleven

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

(...)"

Hieruit blijkt dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen, een onderzoek heeft gedaan inzake het gezins- en familieleven van verzoeker en zijn sociale relaties en melding heeft gemaakt van het legaal verblijf van verzoeker ("toekenning tijdelijke BIVR").

Verzoeker betwist niet dat er geen gezinsleden van hem in België verblijven. Inzake het privéleven van verzoeker is de verwerende partij van mening dat dit niet beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert in dit verband aan dat hij een privéleven heeft opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf, maar hierover moet worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier en de feiten uiteenzetting onder punt 1. van dit arrest blijkt dat verzoeker gedurende zijn mogelijk 28-jarig verblijf in België slechts werd gemachtigd tot één jaar legaal verblijf, vanaf 24 november 2017. Het

privéleven dat verzoeker heeft opgebouwd werd dus hoofdzakelijk opgebouwd tijdens een precair verblijf.

De Raad wijst er op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. *In casu* is aan verzoeker nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk toegekend, het toegestane verblijf werd beperkt tot een duur van één jaar.

Het privéleven van verzoeker heeft zich dus voornamelijk ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Immers werd zijn asielpprocedure, die op 13 mei 1991 opgestart werd, reeds op 9 november 1992 afgesloten door een beslissing tot verwerping van een verzoek tot heronderzoek. Een tweede asielaanvraag op 26 januari 1993 werd afgesloten op 27 september 1994 en verzoeker ontving ook telkens een bevel om het grondgebied te verlaten. Er zijn dan gedurende tien jaar geen sporen meer van verzoeker tot hij op 23 maart 2004 een aanvraag indient op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29 juni 2004 waarna verzoeker op 16 augustus 2004 en op 26 oktober 2005 bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten. Een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 6 mei 2008 onontvankelijk verklaard waarna verzoeker opnieuw een bevel ontving om het grondgebied te verlaten, op 24 februari 2009 diende hij dan de aanvraag in die leidde tot een machtiging tot beperkt verblijf, ingaande vanaf 24 november 2017.

Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker er zich bewust van moest zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

In het verzoekschrift verduidelijkt verzoeker niet op concrete wijze waaruit zijn privéleven in België bestaat. Hij wijst enkel op zijn integratie, zijn verblijf in België sinds 1991 en "*zijn opgebouwd privéleven*". *In casu* toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat de contacten die hij in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen.

Bijgevolg is het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekers sociale relaties (waaronder de verwerende partij verzoekers privéleven lijkt te categoriseren) niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.3.3. Er werd volgens verzoeker geen rekening gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissing geen overwegingen bevat inzake verzoekers gezondheidstoestand.

Er wordt opgemerkt dat het bestreden bevel op dezelfde dag werd genomen als en samen ter kennis werd gebracht met de beslissing waarbij de verlenging van zijn machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer toegestaan wordt. In deze beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 7 maart 2019 dat deelt uitmaakt van deze beslissing en waarin de gezondheidstoestand van verzoeker wordt onderzocht.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 6 maart 2019 waarin het volgende wordt vermeld:

"Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13"

(...)

3. Gezondheidstoestand

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 07/03/2019”

Uit de beslissing van 12 maart 2019 waarbij de verlenging van verzoekers machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer toegestaan wordt en uit de synthesesnota blijkt bijgevolg dat de verwerende partij bij het nemen van huidig bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Bij de bespreking van het derde middel werd reeds aangegeven dat het beroep tegen de beslissing van 12 maart 2019 waarbij geweigerd werd de verblijfsmachtiging te verlengen, waarvan het advies van de arts-adviseur van 7 maart 2019 deel uitmaakt, werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 225 136 van 23 augustus 2019. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.4.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET